

Με αφορμή το τουρκικό ζήτημα στην Ευρώπη

του Φάνη Μαλκίδη, 13 Δεκεμβρίου 2006

Μέρος της ομιλίας του Φάνη Μαλκίδη στην Παγκύπρια Ενιαία Οργάνωση Φοιτητών (Θεσσαλονίκη)

Πολλές φορές στην ιστορική διαδρομή ενός πολίτη- πολιτικού έρχεται η στιγμή να επιλέξει, να αποφασίσει για την πρέπουσα στάση σε ένα σοβαρό ζήτημα. Από την περιβαλλοντική καταστροφή και την αντιμετώπιση της φτώχειας μέχρι την σθεναρή στάση έναντι ενός που του απειλεί τη ζωή. Για αυτή τη στάση αξιοπρέπειας παρότι οι ημέτεροι πολιτικοί- πολίτες είχαν την ευκαιρία πολλές φορές να την εκφράσουν σε ότι αφορά την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, προτάσσοντας τις λέξεις κατοχή και εισβολή, αμφισβήτηση της εθνικής κυριαρχίας, εντούτοις δεν το έπραξαν. Κουράζουν επαναλαμβάνοντας όλοι, συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι, μονότονα τις λέξεις για υποστήριξη της Ελλάδας στην τουρκική υπόθεση χωρίς να αναφέρουν τα προφανή. Αυτά που πολλές φορές αναφέρουν οι «ξένοι», ρωτώντας ταυτόχρονα γιατί δεν πράττει αναλόγως και η Ελλάδα. Αφήνουν την Κυπριακή Δημοκρατία μόνη της, ή ενισχύουν το ρατσισμό με τη συγκατάθεσή τους στο σχέδιο του απερχόμενου γενικού γραμματέα του ΟΗΕ, απειλώντας τη συνέχεια ύπαρξης της Κύπρου. Δεν τολμούν να ψελλίσουν τίποτε για τα προφανή, τα λογικά, αυτά που το διεθνές δίκαιο και η πολιτική στάση πολιτικών – πολιτών κυρίαρχου κράτους απαιτούν και αντιθέτως κρύβονται πίσω από το «ρεαλισμό». Ο πραγματικός όμως ρεαλισμός είναι αυτός που σχετίζεται με τις καταδικαστικές για την Τουρκία αποφάσεις στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, παρά τις «νουθεσίες» και τις «συμβουλές», με τη στάση στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τις αυτονόητες υποχρεώσεις της Τουρκίας, οι οποίες έχουν γίνει λάστιχο, για την πρόταξη της απειλής πολέμου η οποία αιωρείται παρά τις «μεταρρυθμίσεις» στη γειτονική χώρα.

Τώρα, υποτίθεται, ότι υπήρξε ικανοποίηση στην Αθήνα αφού δόθηκε συμβιβαστική τριετής λύση-ανάσα για την Άγκυρα και χαλαρή ποινή με το «πάγωμα» των οχτώ κεφαλαίων (ελεύθερη διακίνηση αγαθών, δικαίωμα εγκατάστασης και παροχής υπηρεσιών, οικονομικές υπηρεσίες, γεωργία, αλιεία, μεταφορές, τελωνειακή ένωση και εξωτερικές σχέσεις) ενώ όσα από τα υπόλοιπα προχωρήσουν δεν πρόκειται να κλείσουν έως ότου η Τουρκία εφαρμόσει το πρωτόκολλο της Τελωνειακής Ένωσης απέναντι στην Κύπρο.

Τα 25 κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμφώνησαν ακόμα να παρακολουθούν την πρόοδο της Τουρκίας ετησίως, για το 2007, 2008, 2009 με σχετικές εκθέσεις της Επιτροπής.

Από την πλευρά της η Τουρκία μπαίνει σε περίοδο εκλογών το 2007 και κάθε αναφορά σε διαπραγμάτευση θα πάει στην επόμενη κυβέρνηση, η οποία θα χρειαστεί να αυτοκτονήσει αναγνωρίζοντας την Κύπρο. Συνεπώς ούτε και μετά από τρία χρόνια θα προχωρήσει στο αυτονόητο.

Από την άλλη η στάση των ημέτερων πολιτικών δεν θα πρέπει να θεωρείται αυτή που μεταφέρεται από τα εγχώρια μέσα ενημέρωσης. Όταν δέχεσαι να υποχωρήσεις σε ζωτικά σου συμφέροντα (Κύπρος, Αιγαίο) πως νομιμοποιείσαι μετά να κάνεις λόγο σε τήρηση του κοινοτικού κεκτημένου; Μπορεί να το κάνει η Γαλλία ή η Αυστρία η οποία επέμεινε ότι πρέπει να εφαρμοστούν οι αρχές της Ε.Ε., αλλά όχι εσύ που τόσα χρόνια συναγωνίζεσαι σε υποχωρήσεις συνδουαζόμενη με αφωνία.

Η Ελλάδα θα πρέπει να επιθυμεί μία Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτή μία παραδοχή. Η άλλη όμως είναι ποια Τουρκία; Αυτή που προβαίνει σε ελάχιστες έως μηδαμινές «μεταρρυθμίσεις» ή σ' αυτήν που θέλει να πάει μπροστά αναγνωρίζοντας το παρελθόν της και προχωρώντας σε αληθινές αλλαγές προς τη Δημοκρατία (Κουρδικό, μειονότητες) ; Αυτή που θα συνεχίσει να έχει στρατό στην Κύπρο και αυτή που αμφισβητεί το Αιγαίο ή μια δημοκρατική χώρα χωρίς κατοχικά στρατεύματα στην Κύπρο και φιλειρηνική και πραγματική φίλη στο Αιγαίο; Οι νοήμονες, οι εχέφρονες και οι λογικοί, οι πραγματικά ευρωπαίοι άνθρωποι επιλέγουν τη δεύτερη Τουρκία, την πρώτη την ακολουθούν και τη στηρίζουν οι άλλοι. Κάνεις την επιλογή σου ως πολιτικός- πολίτης, όπως επισημίναμε και στην αρχή και πράττεις αναλόγως. Και από τις επιλογές σου σε ιστορικές στιγμές κρίνεται.